

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ

ΕΚ ΤΩΝ ΕΝ ΕΠΙΔΑΥΡΩ ΑΝΑΣΚΑΦΩΝ.

(Συνέχεια ἐν τῷ τόμῳ τοῦ ἔτους 1883, ἕτοι σελ. 26, 86, 148 καὶ 197).

62.

Ἐν ἐπιμήκει τετραγωνικῷ λίθῳ, οὗ ὕψος 0,75 πλάτος 0,45 καὶ πάχος 0,30, ἀναγινώσκονται καλῶς διατηρουμένοις γράμμασι τῶν τελευταίων ῥωμαϊκῶν χρόνων τάδε :

Α Γ Κ Λ Η Π Ι Ψ Ι
Λ Ι Γ Ε Ψ Τ Η Ι
Ο Ι Ε Ρ Ο Φ Ἀ Ν Τ Η Σ
Κ Α Ι Ι Ε Ρ Ε Υ Σ Τ Ο Υ Γ Ψ Τ Η
Ρ Ο Σ Μ Ν Α Σ Ε Ἀ Γ Ϛ
Ε Ρ Μ Ι Ο Ν Ε Υ Σ
Κ Α Τ Ο Ν Ἀ Ρ
Τ Ο Γ Λ Β

Ἀσκληπιῶι
λιγεώτῃ
ὁ ἱεροφάντης
καὶ ἱερεὺς τοῦ σωτή-
ρος Μνασείας (Μνασέου)
ἔρμιονεὺς
κατ' ὄναρ
τὸ ΣΛΒ'.

Τὰ γράμματα ἐν τῷ γ^ῳ καὶ μάλιστα τῷ δ^ῳ στίχῳ εἶνε μικρότερα τῶν ἐν τοῖς λοιποῖς.

Στ. 2. Περιέργον εἶνε καὶ πρωτοφανὲς τὸ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐπίθετον *λιγεώτης*. Πρὸς πιθανὴν τινα ἔρμηνειαν τῆς λέξεως ταύτης ἀναγκάζομαι νὰ ἐκθέσω τὰ ἑξῆς.

Ὁ Πausanias μεταβάς ἐξ Ἄργους εἰς Τίρυνθα καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὸ Ἱερὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ διῆλθε διὰ τῆς κώμης Λήσσης, περὶ ἧς λέγει : « Κατὰ δὲ τὴν εἰς Ἐπίδαυρον εὐθειάν ἐστι κώμη Λήσσα . . . καὶ

κατὰ δὲ τὴν Λήσσαν ἔχεται τῆς Ἀργείας ἡ Ἐπιδαυρίων » (Πaus. 2, 25, 10 καὶ 26, 1). Τὴν Λήσσαν ταύτην θέτουσιν οἱ περὶ τὴν τοπογραφίαν τῆς Ἀργολίδος ἀσχοληθέντες (1) ἐν τῷ νῦν χωρίῳ *Λιγουριό*, ὅπερ κεῖται ὄντως ἐπὶ ἀρχαίου τινὸς πολυχνίου, διότι σώζονται ἐν αὐτῷ λείψανα τειχῶν, καὶ ἀπέχει τοῦ Ἱεροῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ μίαν περίπου ὥραν (2). Ἐν τῇ ὁδῷ ὅμως τῇ ἀπὸ Ἄργους εἰς τὸ Ἱερὸν σώζονται νῦν τρεῖς ἀρχαῖαι Ἀκροπόλεις. Εἰς τὸ μέσον περίπου τῆς ὁδοῦ, ἐν τῇ θέσει ἣτις καλεῖται σήμερον *Καζάρμα* (3), κεῖται ἡ μεγίστη τῶν Ἀκροπόλεων τούτων, καὶ ἐν αὐτῇ σώζονται λείψανα ἀρχαίου ναοῦ, ἐξ οὗ προέρχεται ἴσως καὶ ἀρχαῖκόν δωρικὸν κιονόκρανον (4). Εἰς ἀπόστασιν δὲ τετάρτου ὥρας περίπου σώζεται δευτέρα Ἀκρόπολις, τὸ *Καστράκι*, μεγάλη καὶ αὐτῇ, καὶ εἰς ἀπόστασιν μιᾶς καὶ ἡμισείας ὥρας ἀπὸ ταύτης κεῖται ἡ πολὺ μικρότερα τῶν δύο ρηθιστῶν Ἀκρόπολις, ἐν ἣ τὸ *Λιγουριό*. Ἄλλ' ἡ τοσοῦτον πλησίον οἰκοδομῇ τῶν δύο πρώτων καὶ μεγάλων Ἀκροπόλεων, δηλοῖ ὅτι ἐκεῖ θὰ ἦσαν τὰ ὅρια τῆς Ἀργείας καὶ Ἐπιδαυρίας χώρας, καὶ κατ' ἀκολουθίαν ὅτι ἐκεῖ θὰ ἦτο ἡ Λήσσα. Ἄλλως ἀφοῦ ὁ Πausanias ἐν τῇ ὁδῷ τῇ μεταξὺ Τίρυνθος καὶ Ἱεροῦ μόνον τῆς Λήσσης μνημονεύει, ἔπεται ὅτι αὐτῇ θὰ ἦτο ἡ ἐπισημοτέρα τῶν κατ' αὐτὴν πόλεων καὶ κατ' ἀκολου-

(1) Ἴδε Curtius : Peloponnes II, σ. 418.

(2) Ἐκ τούτου καὶ ὁ δῆμος, οὗτινος πρωτεύουσα εἶνε τὸ *Λιγουριό*, ἐκλήθη δῆμος Λήσσης.

(3) Οὕτως ἐκλήθη τὸ μέρος τούτου ἕνεκα Στρατῶνος οἰκοδομηθέντος ἐκεῖ πρὸ ἑτῶν πρὸς καταδίωξιν τῆς ληστείας.

(4) Τοῦτο εὗρέθη ἐν τῇ γινομένη νῦν ἐργασίᾳ πρὸς κατασκευὴν ἀμαξιτῆς ὁδοῦ ἀπὸ Ναυπλίου εἰς τὸ Ἱερὸν. Ἐν τῇ αὐτῇ ἐργασίᾳ ἀπεκαλύφθησαν ἔτι μέγα πλῆθος κεραμίων καὶ πλίνθων ἐξ ὀπτῆς γῆς. Καὶ γέφυρα δέ, κατὰ τὸν κυκλώπειον τρόπον ὠκοδομημένη καὶ ἐν καλλίστῃ διατηρουμένη καταστάσει, σώζεται πλησίον τῆς Ἀκροπόλεως ταύτης.

θίαν θά ἔκειτο ἐν τῇ θέσει *Καζάρμα*, ἢ τοῦλάχιστον ἐν τῷ *Καστράκι*, οὐχὶ ἐν τῷ Λιγουριῶ. Τοῦτου δὲ οὕτως ἔχοντος, ἡ καταγωγὴ τῆς λέξεως «*Λιγουριό*» ζητητέα ἴσως ἐν τινὶ ἀρχαίᾳ ὀνομασίᾳ διατηρηθεῖσιν ἐν τῇ γλώσσῃ τοῦ λαοῦ, ὡς διατηρήθη καὶ ἡ ἐπωνυμία τοῦ Ἱεροῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, τὸ ἱερόν, διότι ἡ λέξις αὕτη οὔτε τουρκικῆς οὔτε ἀλβανικῆς καταγωγῆς εἶνε (1), οὐδ' ἀπαντᾷ ἀλλαχοῦ που τῆς Ἑλλάδος.

Τὸ συμπέρασμα τοῦτο συνδυάζοντες πρὸς τὴν ἐν τῇ προκειμένῃ ἐπιγραφῇ λέξιν *λιγεώτης* δυνάμεθα νὰ προβάλωμεν τὴν ἐξῆς εἰκασίαν. Ὁ Ἀσκληπιὸς καλεῖται *λιγεώτης* ἐκ τινος χώρας, ἔνθα ὑπῆρχεν ἱερόν αὐτοῦ, ὡς λ. γ. καλεῖται *παυταλιώτης* (ἴδε ἐπομένην ἐπιγραφὴν) ἐκ τῆς *Παυταλίας*, χώρας καὶ πόλεως τῆς *Θράκης*. Ἡ χώρα δ' αὕτη ἦτο ἴσως ἐκείνη, ἔνθα τὸ νῦν *Λιγουριό*, καὶ θά ἐκαλεῖτο *Λιγουρία*, *Λίγεια*, *Λίγεα* ἢ τοιοῦτόν τι.

Στ. 4. Σωτήρ εἶνε ἐπίθετον τοῦ Ἀσκληπιοῦ (πρβ. ἐτέραν ἡμῶν ἐπιγραφὴν ἐν τεύχει Γ' τοῦ ἔτους 1883, σελ. 150, ἀρ. 42).

Στ. 5. Τὸ σημεῖον Ϛ μετὰ κύριον ὄνομα δηλοῖ, ὡς γνωστόν, ὅτι καὶ ὁ πατὴρ ἔφερε τὸ αὐτὸ ὄνομα.

Στ. 8. Ἡ χρονολογία *ΕΛΒ* δύναται κατὰ τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων νὰ λογισθῇ ἀπὸ τῆς ἐν Ἀκτίῳ μάχης.

63.

Ἐπὶ ἐφαρμένον τετραγωνικοῦ βάρου ἐκ τιτανολίθου ἔχοντος διαστάσεις: ὕψ. 0,70, πλ. 0,63, πάχ. 0,58, ἀναγινώσκονται τάδε:

Α Σ Κ Λ
Υ Γ Ι Ε
Τ Ε Λ Ε Σ Φ Ο Ρ Ϛ
Π Α Υ Τ Α Λ Ι Ω Τ Λ Ι Σ
Η Ρ Α Κ Λ Ι Α Ν Ο Σ
Ο Ι Ε Ρ Ε Υ Σ

Ο Ο Ο

(1) Ἀπατάται ὁ Curtius (Peloponnes. II σ. 418) λέγων ὅτι τὸ *Λιγουριό* εἶνε ἀλβανικὸν χωρίον, διότι οὐ μόνον δὲν ὀμιλεῖται ἐν αὐτῷ ἢ Ἀλβανικῇ γλώσσᾳ, ἀλλὰ καὶ ἐντελῶς ἄγνωστος εἶνε.

Ἀσκλ[ηπιῶ]
Υγιε[ία]
τελεσφόροις
παυταλιώταις
Ἡρακλιανὸς
ὁ ἱερεὺς.

Μῆκος τῶν γραμμάτων 0,050.

Παυταλιώτης ἐκαλεῖτο ὁ κάτοικος τῆς *Παυταλίας*, χώρας καὶ πόλεως ἐν *Θράκῃ*. Ἐπεκλήθησαν δ' οὕτως ὁ Ἀσκληπιὸς καὶ ἡ Ὑγία, διότι θά ὑπῆρχε κοινὸν αὐτῶν ἱερόν ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ.

64.

Ἐπὶ ἐτέρου βάρου τετραγωνικοῦ ἐφαρμένου ἀναγινώσκονται:

Α Π Ο Λ Λ Σ
Π Α Τ Α Ι Ω
Π Α Υ Γ Α Ν Τ Α Σ
Κ Α Ι Κ Ω Μ Α Σ Ι
Ο Σ

Ἀπόλλ[ωνι]
[ὕ]παταίῳ
Παυσάντας
καὶ Κομμάσιος

Ὑψ. 0,61 πλ. 0,61, πάχ. 0,42. Μ. γραμ. 0,050.

Ἐν ἀρχῇ τοῦ 6'. στίχου φαίνεται ἐκ τῆς θέσεως τῶν γραμμάτων ὅτι ἐλλείπει ἐν γράμμα καὶ διὰ τοῦτο συνεπλήρωσα εἰς: ὕπαταίῳ. Οὕτω δὲ ἐκαλεῖτο ὁ κάτοικος τῶν Ὑπάτων (Ὑπάτης).

65.

Ἐπὶ τεμαχίου πλακῶς βάρου (ὕψ. 0,82, πλ. 0,52, πάχ. 0,30) ἀναγινώσκονται:

.....
Ε Κ
Δ Ι Ι Α Σ Κ Λ Η Π Ι Ω Ι

Μῆκος γραμμάτων 0,025.

66.

Ἐπὶ τετραγωνικοῦ λίθου καλῶς διατηρουμένου ἀναγινώσκονται:

Π Α Σ Ι Κ Α Ι Π Α Σ Α Ι Σ
Ε Υ Π Ο Ρ Ο Σ Ι Ε Ρ Α Π Ο Λ Η Σ Α Σ
Τ Ο Γ Κ Α Ι Μ Ε Τ Ο Σ

Π Γ Ο

Πᾶσι καὶ πάσαις
Εὐπορος ἱεραπολήσας
τὸ Γ' καὶ Μ' ἔτος.

Ὑψ. 0,65, πλ. 0,50, πάχ. 0,45.

Ἡ χρονολογία ΜΓ' δὲν δύναται νὰ λογισθῇ ἀπὸ τῆς ἐν Ἀκτίῳ μάχης, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ σχήματος τῶν γραμμῶν, ἀλλ' ἐκ μεταγενεστερας τινὸς ἐποχῆς. Ὡς τοιαύτην δ' ἐποχὴν προβάλλει ὁ Foucart (ἴδε Le Bas II, 146 β').) τὴν ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Ἀδριανοῦ, ὁρμώμενος ἐκ τοῦ ὅτι οἱ Ἐπιδαύριοι ἔκοψαν μετάλλιον πρὸς τιμὴν τοῦ αυτοκράτορος τούτου μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς *Αὐτ. Ἀδριανὸς κτίστης* (πρβ. Mionnet, Suppl. IV σ. 240, ἀρ. 26-32), καὶ ἡ εἰκασία αὐτοῦ εἶνε ἀρκούντως πιθανή.

Τὸ πλησίον τοῦ κύκλου κεχαραγμένον ΠΓ δύσκολον εἶνε νὰ ἐννοήσῃ τις, τί ἀκριβῶς δηλοῖ. Τοιαῦτα γράμματα ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν γεγραμμένα, ὑπὸ ἐτέρας ἴσως χειρὸς, ὑπάρχουσι καὶ ἐν ἐτέραις ἐκ τοῦ Ἱεροῦ ἐπιγραφαῖς, ἐν ταῖς ὑπ' ἀρ. 12, 22 καὶ 57 (ἐν τῇ πρώτῃ ΝΘ, ἐν τῇ δευτέρᾳ ΛΑ καὶ ἐν τῇ τρίτῃ ΙΒ. Ἴδε Ἀρχ. Ἐφ. 1883 σελ. 12, 22 καὶ 57). Θὰ ἐδύνατο δέ τις νὰ ὑποθέσῃ ὅτι τὰ γράμματα ταῦτα δηλοῦσι τὴν χρονολογίαν, ἀλλ' ἐν τῇ προκειμένῃ ἐπιγραφῇ εἶνε δεδηλωμένη ἡ χρονολογία. Θὰ ἐδύνατό τις νὰ ὑποθέσῃ πρὸς τούτοις ὅτι δηλοῦσι τὸ ἔτος τοῦ ἱερατικοῦ ἀξιώματος τῶν τὰ ἀναθήματα προσφερόντων, ἀλλὰ τοῦτο δυσκόλως συμβιβάζεται τοῖς ἐν τῇ ὑπ' ἀρ. 12 ἐπιγραφῇ, διότι οὐχὶ τόσο φυσικὸν εἶνε νὰ διετελέσῃ τις ἱερεὺς 59 ἔτη. Μήπως τὰ γράμματα ταῦτα εἶνε ἀριθμοὶ δι' ὧν ἦσαν ἡριθμημένα τινὰ ἐν τῷ Ἱερῷ

ἀναθήματα, ἐν οἰκοδομήματι τινὶ ἴσως ἀνακείμενα ἢ ἐν ὀρισμένῃ τινὶ ἐποχῇ ἀφιερωθέντα;

67.

Ἐπὶ καλῶς διατηρουμένου βάρου ἐκ τιτανολίθου ἀναγινώσκονται:

Α Π Ο Λ Λ Ω Ν Ι
Κ Α Ι
Α Σ Κ Λ Η Π Ι Ω Ι
Σ Υ Γ Γ Ν Ψ Μ Ο Σ Ι Ν
Ο Ι Ε Ρ Ε Υ Σ
Ε Λ Ι Κ Ω Ν
Τ Ο
Ρ Π Γ

⊕ Ο

Ἀπόλλωνι
καὶ Ἀσκληπιῷ
συγγνώμοσιν
ὁ ἱερεὺς Ἐλικῶν
τὸ ρπγ'.

Ὑψ. 0,75, πλ. 0,41 καὶ πάχ. 0,73.

Οὐδ' ἡ χρονολογία ΡΠΓ' δύναται νὰ λογισθῇ ἀπὸ τῆς ἐν Ἀκτίῳ μάχης, ἀλλ' ἐκ μεταγενεστερας ἐποχῆς.

Ἐν τῷ γ' στίχῳ τὰ Η καὶ Π, καὶ ἐν τῷ δ' τὰ W καὶ M εἶνε συμπεπλεγμένα.

68.

Ἐπὶ τετραγωνικῆς λιθίνης πλακός, κολοβῆς πρὸς τὰ ἄνω καὶ οὐχὶ κατεργασμένης τὰς ἐπιφανείας ἐχούσης, ἀναγινώσκονται:

Β Ω Μ Ο Ν Π Α Ν
Θ Ε Ι Ψ Ι Ι Ε Ρ Ε Υ Σ
Ι Δ Ρ Υ Σ Α Τ Ο Δ Α Ο Σ

Ο

Βωμόν Παν-
θείῳ ἱερεὺς
ιδρύσατο Δᾶος.

Μ. 0,70, πλ. 0,45, πάχ. 0,38. Μήκος γραμμάτων 0,022.

Πάνθειον· εἶνε τὸ Πάνθειον, τὸ ἐν τῇ ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθμὸν 66 ἐπιγραφῇ «πᾶσι καὶ πάσαις». Πρὸς καὶ ἐτέραν ἐξ Ἐπιδαύρου ἐπιγραφῆν ἐν τῇ Ἐφημερίδι ταύτῃ 1883 σ. 156 ἀρ. 57.

Δῖος ἑλληνικὸν κύριον ὄνομα (ἴδε λεξικὸν τοῦ Pape).

69.

Ἐπὶ τετραγωνικοῦ μαρμαρίνου βάρου ἐφθαρμένου πρὸς τὰ ἄνω καὶ λείας ἔχοντος τὰς ἐπιφανείας ἀναγινώσκονται τὰδε:

.....
Ν Ο Μ Ι Ο Υ
Ν Ι Κ Ω Ν Δ Ι Ο Κ Λ Ε Ο Υ Σ
Π Υ Ρ Ο Φ Ο Ρ Η Σ Α Σ

[Ἀπόλλωνος]

νομίου

Νίκων Διοκλέους

πυροφορήσας.

Υψ. 0,60, πλ. 0,45, πάχ. 0,20. Μήκος γραμμάτων 0,050.

70.

Ἐπὶ ἐφθαρμένου βάρου τετραγωνικοῦ ἀναγινώσκονται μόνον τὰδε:

Α Σ Κ Λ Η Π Ι Ο Υ
Π Ε Ρ Γ Α Μ Η Ν Ο Σ

Υψ. 0,40, πλ. 0,45, πάχ. 0,47.

71.

Α Ρ Τ Α Μ Ι Τ Ο Σ Π Ρ Ο Θ Υ Ρ Α Ι Α Σ

Ἀρτάμιτος προθυραίας.

Ταῦτα ἀναγινώσκονται ἐπὶ τετραγωνικοῦ ὄλως ἀκατεργάστους τὰς ἐπιφανείας ἔχοντος λίθου κατὰ χώραν κειμένου, πλησίον τοῦ ναοῦ, παρὰ τὴν εἰσοδὸν οἰκοδομήματός τινος ἀσβέστῳ ἐκτισμένου,

ἀρχαίου ὅμως, ἐν τοῖς ἐσχάτοις ῥωμαϊκοῖς χρόνοις κατασκευασθέντος.

72.

Ἐπὶ τετραγωνικοῦ βάρου ἐξ ὑποφαίου λίθου ἀναγινώσκονται:

Α Θ Η Ν Α Σ
Λ Λ Ι Ε Ρ Γ Ο Υ Α Π Ο Λ Λ Ω Ν Ι
Ο Σ Δ Ω Ρ Α Ι Π Υ Ρ Ο Φ Ο Ρ Η Σ Α Σ
Τ Ο Ψ Ε Τ Ο Σ

Ἀθηνᾶς

[κα]λλιέργου Ἀπολλώνι-

ος ΔΩΡΑΙ πυροφορήσας

τὸ Ψ' ἔτος,

Υψ. 0,50, πλ. 0,44, πάχ. 0,46. Μήκος γραμμάτων 0,016. Ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας ὑπάρχει μεγάλη κοιλότης πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ ἀναθήματος. Τὰ γράμματα δὲ εἶνε κεχαραγμένα ἐπὶ οὐχὶ λείας ἐπιφανείας.

Παρατηρητέα ἡ πρωτοφανῆς ἐνεργητικὴ σημασία τοῦ ἐπιθέτου *καλλιέργου*.

Τὸ ΔΩΡΑΙ εἶνε ὡς φαίνεται συγκοπὴ τοῦ Δωραῖος ἢ μάλλον Δωραίου.

Τὸ ἔτος 107 λογιστέον ἴσως ἀπὸ τῆς ἐν Ἀκτίῳ μάχης.

73.

Ἐν τεμαχίῳ λίθου χρησιμεύοντος ὡς ὑπόθεμα ἀναθήματος ἀναγινώσκονται:

Μ Υ Ρ Ι Ο Σ Α Ν Ε
Ν Υ Κ Τ Ο Σ Π Ρ
Ι Ε Ρ Ε Υ Σ Ν Ε Ι Κ

Μύριος ἀνέ[θηκε] . . .

νυκτὸς πρ

ιερεὺς Νεικ

Υψ. 0,20, πλ. 0,18, πάχ. 0,05.

74.

Ἐν τετραγωνικῇ πλακί βάρου, ἧς εἶνε ἀποκε-

κομμένον τριγωνικόν πρὸς ἀριστερὰν τεμάχιον,
ἀναγινώσκονται :

... ΛΤΟΣΑΡΙΣΤΕΡΙΝΟΥ
... ΘΙΟΣΑΣΚΛΑΠΙΩΙ
.. ΨΥΔΙΑΣΕΠΟΙΗΣΕΑΘΗΝΑΙΟΣ

[Δημάρ]ατος Ἀριστερινοῦ
[χορίν]θιος Ἀσκλαπιῶι
[Ψπο]υδίας ἐποίησε ἀθηναῖος.

Υψ. 0,30, πλ. 0,62, πάχ. 55. Μῆκος γραμμάτων 0,016.

Ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας ὑπάρχουσιν ὀπαὶ ἐγγομφώσεως τοῦ ἀγάλματος.

Ἡ διὰ τοῦ Δημάρατος συμπλήρωσις τῶν ἐν ἀρχῇ τοῦ πρώτου στίχου ἐλλειπόντων γραμμάτων δὲν δύναται νὰ εἶναι ἐντελῶς βεβαία, διότι καὶ ἄλλα κύρια ὀνόματα λήγουσιν εἰς ατος.

Ἀριστερινὸς εἶνε πρωτοφανὲς κύριον ὄνομα, Ψπουδίας δὲ γνωστὸν οὐχὶ ὁμῶς ὡς ὄνομα γλύπτου.

Κατὰ τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων ἡ ἐπιγραφή αὕτη δυνατὸν νὰ προέρχεται ἐκ τῶν ἀλεξανδρινῶν καὶ ὀὖ ἐκ τῶν μακεδονικῶν χρόνων.

75.

Ἐπὶ τετραγωνικοῦ βάρου ἐκ τιτανολίθου ἀναγινώσκονται :

ΟΔΑΜΟΣΟΜΕΓΑΡΕΩΝ
ΛΑΦΑΝΤΑΝΕΥΑΝΘΕΟΣ
ΕΠΙΔΑΥΡΙΑΝΑΡΕΤΑΣ
ΕΝΕΚΕΝΚΑΙΕΥΝΟΙΑΣ
ΑΣΕΧΟΥΣΑΔΙΑΤΕΛΕΙ
ΕΙΣΑΥΤΟΝ
... ΚΛΗΣΚΑΛΛΙΚΡΑΤΕΟΣΜΕΓΑΛΟΠΟΛΙΤΑΣ
ΕΠΟΙΗΣΕ

Ὁ δᾶμος ὁ Μεγαρέων
Λαφάνταν Εὐάνθεος
Ἐπιδαυρίαν ἀρετᾶς
ἔνεκεν καὶ εὐνοίας,
ἃς ἔχουσα διατελεῖ
εἰς αὐτόν.
... κλῆς Καλλικράτεος μεγαλοπολίτας
ἐποίησε.

Τὸ τοῦ γλύπτου ὄνομα εἶνε τοσοῦτον ἐφθαρμένον ἐν τῷ λίθῳ, ὥστε δὲν δύναται τις νὰ διακρίνη οὐδὲ πόσα γράμματα ἐλλείπουσι. Κατ' ἀκολουθίαν ἀδύνατος εἶνε ἢ μετὰ τινος βεβαιότητος συμπλήρωσις αὐτοῦ, πολλῶν κυρίων ὀνομάτων ληγόντων εἰς κλης.

Ἡ Λαφάντα Εὐάνθεος ἐπιδαυρία εἶνε ἡμῖν γνωστὴ ἐξ ἐτέρας ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς εὐρεθείσης ἐπιγραφῆς, ἣν ἴδε ἐν τῷ Α'. τεύχει τῆς Ἐφημερίδος ταύτης (1883) σελ. 31, ἀρ. 14.

Υψ. 0,74, πλ. 0,55, πάχ. 0,52.

76.

Ἐπὶ περιφεροῦς βάρου ἐκ τιτανολίθου ἀναγινώσκονται :

ΤΟΝΛΑΜΠΡΟΤΑΤΟΝΥΠΑ
ΤΙΚΟΝΚΑΙΕΠΑΝΟΡΘΩ
ΤΗΝΤΗΣΑΧΑΪΙΑΣΓΝ.
ΚΛΑΥΔΙΟΝΛΕΟΝΤΙΚΟΝ
... ΟΣΓΕΛΛΙΟΣ
...
ΕΡΓΕΤΗΝ

Τὸν λαμπρότατον ὑπα-
τικὸν καὶ ἐπανορθω-
τὴν τῆς Ἀχαιῆας Γν.
Κλαύδιον Λεοντικὸν
... , ὁς Γέλλιος
[τὸν αὐτοῦ σωτῆρα καὶ εὐ]-
εργέτην.

Τοῦ Λεοντικοῦ τούτου γίνεται μεία καὶ ἐν τινι ἐκ Μεγάρων ἐπιγραφῇ δημοσιευθείσῃ ὑπὸ τοῦ Ross ἐν τῷ Intelligzbl. d. Allg. Litzzeitung (1844, n. 38). Τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἀγνοῶ μὴ δυνηθεὶς νὰ εὔρω τὸ μνημονευθὲν περιοδικόν.

Υψ. 0,69, πλ. 0,84, πάχ. 0,48.

77.

Ἐπὶ τετραγωνικοῦ βάρου, καλῶς διατηρουμένου, ἀναγινώσκονται :

ΑΠΟΛΙΣΑΤΩΝΕΠΙΔΑΥΡΙ
ΩΝΤΙΤΟΝΣΤΑΤΙΛΙΟΝΤΙΜΟ
ΚΡΑΤΟΥΣΥΙΟΝΛΑΜΠΡΙΑΝ
ΑΡΕΤΑΣΕΝΕΚΕΝ

Ἄ πόλις ἅ τῶν Ἐπιδαυρίων
Τίτον Στατίλιον Τιμοκράτους
υἱὸν Λαμπρίαν ἀρετᾶς ἔνεκεν.

Ἐν τῷ Ἱερῷ εὐρέθησαν πολλαὶ ἐπιγραφαὶ ἀναφερόμεναι εἰς μέλη τῆς οἰκογενείας Τίτου Στατίλιου καὶ δημοσιευθεῖσαι ἐν τῷ Corpus καὶ ἐν τῷ Lebas, ἐξ ὧν ὁρμώμενος ὁ Foucart συντάξε διάγραμμα γενεαλογίας τῆς οἰκογενείας ταύτης (ἴδε Lebas II, 151).

Ἰψ. 0,74, πλ. 0,53, πάχ. 0,50. Μήκος γραμμάτων 0,030.

78.

Τεμάχιον βάρου ἐν ᾧ σώζονται τάδε :

T I B E P I O N . . .
S E B A C T O N . . .

Ἰψ. 0,22, πλ. 0,36, πάχ. 0,21.

79.

Ἄτερον ἐν ᾧ ὠσαύτως σώζονται :

. . . . Ε Π Ι Δ Α Υ Ρ Ι Ω Ν
. . . Γ Υ Ν Α Ι Κ Α Κ Α Ι Σ Α Ρ Ο Σ
. . . Κ Ο Υ Σ Ε Β Α Σ Τ Ο Υ

Τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ὁρμώμενοι ἐκ τῆς ἐν τῷ γ'. στίχῳ καταλήξεως ΚΟΥ καὶ ἐκ τῆς ἐν τῷ Α'. τεύχει τῆς Ἐφημερίδος ταύτης (1883) δημοσιευθείσης ἐπιγραφῆς ἐν σελ. 30 ἀρ. 11 ἐδυνάμεθα ἴσως νὰ συμπληρώσωμεν οὕτως :

[Ἄ πόλις ἅ τῶν] Ἐπιδαυρίαν
[Φρουρίαν Τρανκυλλίαν] γυναῖκα Καίσαρος
[Γορδιανοῦ Μάρ]κου σεβαστοῦ.

ἀλλ' ἐν τῷ β'. στίχῳ ὑπάρχουσι πολλὰ γράμματα, ἐκτὸς ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι τὸ Φρουρίαν ἦτο συγκεκομμένον.

Ἐν Ἀθήναις, μηνὶ Μαρτίῳ 1884.

Π. ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ.

ΚΑΘΟΡΙΣΜΟΣ ΑΤΤΙΚΟΥ ΔΗΜΟΥ. — ΒΑΤΗ.

Τῆς Βατῆς ἡ θέσις μένει ἔτι ἀκριβῶς ἀόριστος.

Καὶ κατὰ μὲν τὸν Hanriot, ὅστις ἐδημοσίευσεν τὸ περὶ δήμων Ἀττικῆς σύγγραμμα αὐτοῦ ἐν ἔτει 1853, « ὁ δῆμος οὗτος ἐξ ἐπιγραφῆς ἄρτι ἀνακαλυφθείσης ἐφάνη τῷ κ. Πρὸς κατατακτέος μετὰ τινος πιθανότητος ἐν τῇ Μεσογαίᾳ ἡ δὲ εἰκασία αὕτη συμβιβάζεται ικανῶς πρὸς τὴν περίστασιν ὅτι Ἄμυνόμαχος, γενικὸς κληροδόχος Ἐπικούρου τοῦ Γαργηττίου, ἦν ἐκ Βατῆς, κατὰ Διογένη τὸν Λαέρτιον. Εἰ δ' ἀπεδεχόμεθα τὴν γραφὴν Βάτη, ἡ ἔννοια τῆς λέξεως ἤθελε μετ' ἀκριβείας ἀνταποκριθῆ τῷ τοπογραφικῷ χαρακτῆρι τῆς βατώδους κοιλάδος ἐν ἣ κεῖται ὁ Γαργηττός, μεταξὺ Πεντέλης καὶ Ὑμηττοῦ. Πλήν, ὁ ὀρισμὸς οὗτος μένει πάντοτε ὑποθετικὸς (1). »

(1) Recherches sur la topographie des demes de l'Attique

Ὁ δὲ παλαιότερος περιηγητὴς Λήκ (1), ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν ἀττικῶν δήμων τῷ περιεχομένῳ ἐν τῇ κατὰ τὸ ἔτος 1841 γενομένῃ δευτέρᾳ ἐκδόσει τοῦ περὶ τοπογραφίας τῶν δήμων τούτων πολυτίμου συγγράμματος, σημειῶν τὴν Βατὴν ἀστερίσκῳ, σημαίνοντι βεβαίως οὐχὶ τὸ γνωστὸν τῆς θέσεως, ἀλλὰ τὴν ὅπως δὴ ποτε ὑπαρξὶν εἰδήσεώς τινος περὶ αὐτῆς (or at least concerning the position of wich we have some information), εἰς τὴν αὐτὴν ἐπιγραφὴν ἀναφέρεται ἵνα εἴπη πιθανὸν τοῦτο μόνον « ὅτι ὁ δῆμος οὗτος ὑπῆρχεν ἐν τῇ Μεσογαίᾳ. »

p. 225.—Πρὸς καὶ Ross, Demen Att. 1846. s. 64, ἐνθα ὁ Ἱρὸς λέγει Lage unbekannt.—Ὁ Ἀρκάδιος ἐν τῷ περὶ τόνων ὑπαγορεύει τὸν ἐπὶ τῆς ληγοῦσης τονισμὸν (βιβλ. 16').

(1) Topogr. of Athens and the demi, vol. II, p. 185, ἐν λέξει Βατῆθεν.